

въ училище, тетрадки и градеки клюки. И — освѣнѣ при извънредни лични качества — очевидно, не би и могло да произлѣзе друго. Отъ всички професии, учителската, безъ съмнѣние, всѣкога е притежавала най-много идеализъмъ; но човѣшки слабости и тамъ не липсуватъ, и тамъ характеритѣ въ 99 отъ 100 случая се формиратъ отвѣнѣ, а не отвѣтрѣ. Учителътъ се чувствува на всѣка крачка въ зависимостъ отъ фактори, които нѣматъ никакво отношение съ неговата работа и качеството ѝ; той е билъ зритель или жертва на най-цинични подигравки не само съ учителско, но и съ човѣшко достоинство; той е видѣлъ какъ другари, които сж възбуждали отвращението на цѣлото училище, сж бивали въздигани; какъ неспособността и подлостъта сж бивали награждавани, а способността и добросъвѣстиятъ трудъ унижавани, позорени, изтежавани. Естествено, единъ денъ — ако не е отъ гранитѣ — и той ще махне ръка на всичко; естествено, безъ да ще му опротивѣе и самото учителство. А който не се поддаде на това „теоретическо“ вразумѣване, за него нашата държава има друго сръдство: то се зове мѣстене. Най-напрѣдъ въ интереса на службата, сетнѣ въ „неговъ собственъ интересъ“, по-сетнѣ по „негово“, неизказано прѣдъ никого, желание и, най-сетнѣ, по „потрѣба на службата“. Туй е послѣдната фаза на тоя позоренъ „изправителенъ“ институтъ, изобрѣтение на държавническия гений на министрикръчмари, почитано обаче свято, както никое измежду тѣхнигѣ добри дѣла, отъ сетнѣшни министри, и дори отъ ония прѣдни хора, ония „пѣвци на идеали“ и „мъченици за идеи“, които имаха злата участъ да бждатъ тѣхни първи наслѣдници. Днесъ можемъ да се утѣшаваме, че най-лошитѣ години сж се минали и че, въ